

Sag C-620/19

Anmodning om præjudiciel afgørelse

Dato for indlevering:

20. august 2019

Forelæggende ret:

Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland)

Afgørelse af:

4. juli 2019

Revisionsappellant, appellant og sagsøgte:

Land Nordrhein-Westfalen

Revisionsindstævnte, appelindstævnte og sagsøger:

D.-H.T., som kurator for J & S Service UG (haftungsbeschränkt)

Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager)

AFGØRELSE

[Udelades]

I forvaltningsretssagen

D.-H.T., som kurator for J & S Service UG (haftungsbeschränkt), [udelades]
Euskirchen,

Sagsøger, appelindstævnte
og revisionsindstævnte,

[Udelades] [Org. s. 2]

mod

Land Nordrhein-Westfalen,
[Udelades]

Sagsøgte, appellat
og revisionsappellant,

[Udelades]

Procesdeltager:
Vertreter des Bundesinteresses
beim Bundesverwaltungsgericht,
[udelades] Berlin,

har Bundesverwaltungsgerichts (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) 7.
afdeling
[Udelades]

den 4. juli 2019 afsagt følgende kendelse:

Sagen udsættes.

EU-Domstolen anmodes i henhold til artikel 267 TEUF om svar på følgende præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT L 119 af 4.5.2016, s. 1):
[Org. s. 3]

1. Tjener artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 ligeledes til beskyttelsen af skattemyndighedernes interesser?
2. Omfatter udtrykket »håndhævelse af civile retlige krav« i bekræftende fald også skattemyndighedernes forsvar mod civile retlige krav, og skal de pågældende krav i givet fald allerede være gjort gældende?
3. Giver bestemmelsen i artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679 om beskyttelse af en medlemsstats væsentlige finansielle interesser, herunder skatteanliggender, mulighed for at begrænse indsigt retten i henhold til artikel 15 i forordning (EU) 2016/679 med henblik på at afværge civile retlige krav om omstødelse ved insolvens mod skattemyndighederne?

Præmisser:

I

- 1 Sagsøger er kurator. Han har anmodet om skattemæssige oplysninger vedrørende debitor, et kapitalselskab (Unternehmergesellschaft), fra det kompetente

skattekontor med henblik på at kunne undersøge fremsatte krav om omstødelse ved insolvens.

- 2 Skattekontoret afslog imidlertid kurators anmodning, fremsat i henhold til Informationsfreiheitsgesetz (lov om informationsfrihed) i delstaten Nordrhein-Westfalen, om indsigt i oplysninger vedrørende trusler om tvangsfuldbyrdsforanstaltninger og om påbud om opfyldelse, modtagne betalinger og om tidspunktet, hvor det blev kendt, at debitor var insolvent, og endelig om udlevering af kontoudtog for alle forskellige typer af skattekonti i beskatningsperioden marts 2014 til juni 2015.
- 3 Et søgsmål anlagt til prøvelse af dette afslag blev i alt væsentligt taget til følge af Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstol). Sagsøgte appel til prøvelse heraf blev afvist af Oberverwaltungsgericht (appeldomstol i forvaltningsretlige sager): Der foreligger hverken sektorspecifikke skatteprocesretlige bestemmelser eller andre grunde, der skulle kunne være til hinder for kravet om information. De ønskede oplysninger er ganske vist set i materiel henseende omfattet af beskyttelsen af fortroligheden i skatteforhold, men der er ikke grundlag for hemmeligholdelse over for kurator på samme måde som [Org. s. 4] der heller ikke er grundlag herfor over for den registrerede, om hvis skattemæssige situation oplysningerne handler. Adgangen til at råde over skatteoplysningerne blev overdraget til kurator ved indledningen af insolvensbehandlingen. Denne overdragelse omfatter også forretningshemmeligheder og skattemæssige oplysninger i det omfang, det er nødvendigt for en korrekt forvaltning af insolvensboet, herunder likvidation af samme. Kurator havde derfor mulighed for at afkræve debitor oplysninger om alle de omstændigheder, der vedrørte sagen. Debtors pligt til at samarbejde omfatter også pligten til at fritage skattekontoret for fortroligheden i skatteforhold. Debtors interesse i hemmeligholdelse må her vige.
- 4 Til støtte for revisionsappellen som Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) har antaget til behandling under henvisning til dens grundlæggende betydning, har sagsøgte [i første instans] opretholdt sin påstand om, at søgsmålet anlagt af sagsøgeren skal afvises.

II

- 5 Sagen udsættes, og der indhentes en præjudiciel afgørelse fra EU-Domstolen (Domstolen) vedrørende de i kendelsens konklusion formulerede spørgsmål, jf. artikel 267 TEUF.
- 6 1. De relevante bestemmelser i EU-retten findes i artikel 1, stk. 1, artikel 4, nr. 1), artikel 15 og artikel 23, stk. 1, litra e), i), og j), i forordning (EU) 2016/679.
- 7 2. De relevante bestemmelser i national ret er under revisionsappellen blevet tilføjet i Abgabenordnung (skatteloven) ved lov af 17. juli 2017 [udelades] og er trådt i kraft den 25. maj 2018. Bestemmelserne lyder som følger:
- 8 § 2a Anvendelsesområdet for reglerne om behandling af personoplysninger

»(3) Reglerne om behandling af personoplysninger i denne lov og i skattelovene finder ikke anvendelse i det omfang, at EU-retten [**Org. s. 5**], navnlig forordning (EU) 2016/679 [...] i den til enhver til gældende udgave, gælder umiddelbart eller i medfør af stk. 5«.

»(5) Medmindre andet er angivet, finder bestemmelserne i forordning (EU) 2016/679, i denne lov og i skattelovgivningen som sådan vedrørende behandlingen af oplysninger om fysiske personer tilsvarende anvendelse på oplysninger om identificerede eller identificerbare

1. afdøde fysiske personer eller
2. selskaber, personsammenslutninger eller formuer med eller uden retsevne.«

9 § 32e Forholdet til andre krav om indsigt og oplysninger

»I det omfang den registrerede eller en tredjepart i henhold til lov om informationsfrihed af 5. september 2005 (BGBL. I, s. 2722) i den til enhver tid gældende udgave eller i henhold til relevante delstatslove har ret til adgang til oplysninger fra skattemyndighederne, finder artikel 12-15 i forordning (EU) 2016/679, sammenholdt med §§ 32a-32d, tilsvarende anvendelse. Yderligere krav på skatteoplysninger kan ikke gøres gældende. § 30, stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse.«

10 § 32b Skattemyndighedens oplysningspligt, hvis personoplysninger ikke er indsamlet hos den registrerede

»(1) Skattemyndigheden har heller ikke pligt til at udlevere oplysninger om den registrerede i henhold til artikel 14, stk. 1, 2 og 4, i forordning (EU) 2016/679, ud over de undtagelser, der er fastsat i artikel 14, stk. 5, i forordning (EU) 2016/679 og i § 31c, stk. 2, i følgende tilfælde:

1. hvis meddelelsen af oplysningerne:

a) ville bringe den korrekte opfyldelse af de opgaver, som påhviler skattemyndighederne eller andre offentlige myndigheder i medfør af artikel 23, [**Org. s. 6**] stk. 1, litra d-h), i forordning (EU) 2016/679, i fare eller

b) [...]

og det derfor er nødvendigt, at den registreredes interesse i at modtage oplysningerne må vige. § 32a, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse.«

11 Afsnit 32c Den registreredes indsigtsret

»(1) Den registreredes indsigtsret hos en skattemyndighed i medfør af artikel 15 i forordning (EU) 2016/679 finder ikke anvendelse, såfremt:

1. der ikke gælder en oplysningspligt over for den registrerede i henhold til § 32b, stk. 1 eller 2,

2. meddelelse af indsigt vil påvirke skattemyndigheden som retssubjekt i forbindelse med fremsættelsen af, udøvelsen af eller forsvaret over for civile krav i henhold til artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679; skattemyndighedens pligt til at meddele indsigt i medfør af civilretten er fortsat gældende,

[...]«.

III.

- 12 De præjudicielle spørgsmål er relevante for sagens afgørelse. Spørgsmålet om, hvorvidt revisionsappellanten kan få medhold i sagen, afhænger af svaret på spørgsmålene. Domstolen bør tage stilling til de præjudicielle spørgsmål, da svaret på spørgsmålene hverken følger af dens praksis eller i sig selv er indlysende. Følgende betragtninger er relevante for forelæggelsen og de konkrete præjudicielle spørgsmål:
- 13 Forordning (EU) 2016/679 finder ikke direkte anvendelse på den foreliggende sag; det drejer sig hverken om oplysninger om en fysisk person [**Org. s. 7**] (vedrørende skat), jf. artikel 1, stk. 1, og artikel 4, nr. 1), i forordning (EU) 2016/679 eller om en anmodning fra en registreret person i medfør af artikel 15 i forordning (EU) 2016/679 om adgang til personoplysninger. Stillingen som registreret i henhold til reglerne om beskyttelse af personoplysninger er en rettighed, der er knyttet til en person, som ikke er en del af konkursmassen, og som derfor ikke er omfattet af overdragelsen af beføjelserne til at forvalte og disponere til kurator i medfør af § 80, stk. 1, i Insolvenzordnung (konkursloven). Domstolen har imidlertid gentagne gange understreget formålet om at sikre en ensartet fortolkning af EU-retten – også i forbindelse med anmodninger om præjudicielle afgørelser vedrørende EU-retten, hvor de faktiske omstændigheder i hovedsagen ikke har været omfattet af EU-rettens anvendelsesområde, men hvor EU-retten som følge af henvisninger i den nationale ret til EU-rettens indhold er blevet erklæret direkte og ubetinget anvendelig på grundlag af sit indhold (jf. Domstolens dom af 16.3.2006 – C-3/04 [ECLI:EU:C:2006:176], Poseidon Catering BV – præmis 14 ff., og af 18.10.2012 – C-583/10 [ECLI:EU:C:2012:638], Nolan – præmis 45 ff.)
- 14 De nævnte betingelser er opfyldt i denne sag. Lovgivers formål med tilføjelserne i skatteloven – som det navnligt fremgår af lovens § 2a, stk. 3 og 5, er – ud over inden for det direkte anvendelsesområde for forordning (EU) 2016/679, i overensstemmelse med det almindelige princip i skatteloven – at fastsætte ensartede processuelle bestemmelser, som ofte samtidig indeholder bestemmelser om behandling af personoplysninger, for alle, uanset retlig form, der berøres af skatte- og skatteprocesretten [udelades]. Der er ikke noget der tyder på, at dette formål er begrænset til skatter, der er omhandlet i EU-retten. En differentieret

behandling af oplysninger afhængigt af den konkrete karakter af skatteskyldnere og skattearter ville i øvrigt – som forklaret under retsmødet af repræsentanterne for Bundesministerium der Finanzen (forbundsfinansministeriet), der har haft ansvaret for ændringen af skatteloven – desuden ikke være teknisk mulig.

15 Samtidig ønskede den nationale lovgiver således at lade anmodninger om oplysninger i medfør af forbundsstatens og delstaternes informationsfrihedslove være omfattet af den nævnte fælles skatteprocesret [**Org. s. 8**] og på denne måde sikre, at informationsfrihedslovene vedrørende skatteoplysninger erstattes af sektorspecifikke regler [udelades]. Dette er formålet med skattelovens § 32e. En fortolkning af denne bestemmelse som en henvisning til et andet retsgrundlag kan ikke komme på tale. Dette ville nemlig i givet fald indebære, at den tilsvarende anvendelse af artikel 12-15 i forordning (EU) 2016/679 i forbindelse med skattelovens §§ 32a - 32d på anmodninger fra tredjeparter om oplysninger altid ville føre til, at en sådan anmodning afslås, hvis den pågældende ikke er registreret som omhandlet i nævnte forordning, og følgelig, at bestemmelsen mister sit indhold. I lyset af ordlyden af skattelovens § 32e, første punktum, ligger en sådan forståelse endvidere ikke lige for. Ifølge de forklaringer, der er afgivet af repræsentanterne for Bundesministerium der Finanzen (forbundsfinansministeriet) under retsmødet, svarer det heller ikke til lovgivers formål, således som det kommer til udtryk i § 32e, andet og tredje punktum, i Abgabenordnung (skatteloven), at en anmodning om oplysninger – for så vidt som den støttes på forbundsstats- og delstatsreglerne om informationsfrihed – behandles på en måde, som i praksis ville indebære en begrænsning med en øvre tærskelværdi, som defineres i Abgabenordnung (skatteloven).

16 På denne baggrund bliver en »todelt« fortolkning af de nye regler i skatteloven med hensyn til faktiske omstændigheder, der er omfattet af EU-retten, og faktiske omstændigheder, der ikke er omfattet af EU-retten, aktuel.

17 Om spørgsmål nr. 1):

Svaret på dette spørgsmål er afgørende for, om en skattemyndighed på grundlag af artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 i det hele taget kan afslå at give adgang til skatteoplysninger vedrørende en skatteskyldner. Dette er den nationale lovgiver, jf. den klare ordlyd af skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, som ifølge lovforarbejderne [udelades] baserer sig på artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 og endvidere udtrykkeligt henviser til denne bestemmelse, tydeligvis gået ud fra. I doktrinen er det derimod til dels opfattelsen, at undtagelsesbestemmelserne i artikel 23, stk. 1, litra i) og j), i forordning (EU) 2016/679 kun gælder for privatpersoner, og at litra j) i denne henseende – i modsætning til litra i), som beskytter andre private retssubjekters rettigheder og frihed og dermed finder bredere anvendelse – dermed alene har en præciserende funktion [udelades] [**Org. s. 9**] [udelades]. Til fordel for denne opfattelse taler, at beskyttelsen af vigtige offentlige interesser er reguleret i de indledende bestemmelser i artikel 23, stk. 1, litra a–h), i forordning (EU) 2016/679. Statens

vigtige finansielle interesser i budget- og skatteanliggender kan f.eks. beskyttes under henvisning til artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679.

18 Om spørgsmål nr. 2:

I det omfang skattemyndigheder i princippet kan påberåbe sig artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679, er der behov for et svar på spørgsmålet om, hvorvidt udtrykket »håndhævelse af civilretlige krav« også omfatter forsvar mod civile krav. Dette er – som det klart kan udledes af såvel skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, [udelades] i henhold ordlyden af og begrundelsen for skatteloven – den nationale lovgivers opfattelse. Det følger således af indlæggene fra repræsentanterne for Bundesministeriums der Finanzen (forbundsfinansministeriet) under retsmødet, at den udtrykkelige henvisning til artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 i skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, i lyset af den tilstræbte overholdelse af EU-retten, tjener til en præcisering af, at de nationale bestemmelser alene vedrører forsvaret mod civilretlige krav som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

- 19 Skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, har til formål at sikre, at skattemyndighederne – af hensyn til en lige og retmæssig beskatning og sikringen af skatteprovenuet – hverken stilles bedre eller dårligere end andre debitorer eller kreditorer i forbindelse med civilretlige krav; pligten til at udlevere oplysninger skal derfor alene bedømmes på grundlag af civilretten [udelades]. Bestemmelsen har til formål at rette op på den »kuratorvenlige« retspraksis ved forvaltningsdomstolene med hensyn til anmodninger om oplysninger i henhold til forbundsregeringens og delstaternes informationsfrihedslove [udelades]. Efter denne retspraksis omfatter kurators beføjelser i medfør af insolvenslovens § 80, stk. 1, til at forvalte og disponere også oplysninger omfattet af skattehemmeligheden, som skal kunne benyttes i forbindelse med behandlingen af [org. s. 10] krav mod skattemyndigheden om omstødelse ved insolvens i henhold til insolvenslovens §§ 129 ff. [udelades]. Som følge af denne retspraksis var kuratorerne i stand til hos skattemyndighederne at få adgang til oplysninger om debitorernes skatteoplysninger, som ofte gav dem muligheden for grundlæggende at få krav om omstødelse ved insolvens behandlet af skattemyndigheden. Kurator var for så vidt angår fordringer fra debtors andre kreditorer begrænset til at fremsætte krav om oplysninger i medfør af civilretlige bestemmelser, som skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, udtrykkeligt ikke omfatter. Ifølge Bundesgerichtshofs (forbundsdomstol) faste praksis afhænger spørgsmålet, om der skal gives medhold i krav fremsat på grundlag af civilretten om oplysninger imidlertid af, om der allerede er fremsat krav om omstødelse på grund af insolvens, og at det herefter alene er et spørgsmål om den nærmere fastlæggelse af kravets art og omfang. Så længe der ikke er fastslået, at der er tale om en fordring, der skal betales, må kurator derfor gå til insolvensskyldneren for at få alle de nødvendige oplysninger [udelades]. Kurator kan derfor først kræve oplysninger fra andre kreditorer på et væsentligt senere tidspunkt i proceduren. Det er skattemyndighedernes heraf følgende mere ugunstige stilling, som med skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, fremover skal søges undgået.

- 20 Der er behov for at få afklaret, om dette formål er omfattet af artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679. Bestemmelsen giver den nationale lovgiver mulighed for – under særlige forudsætninger – at vedtage restriktive ordninger for at sikre håndhævelsen af civilretlige krav. Den sædvanlige fortolkning af begrebet »håndhævelse« knytter sig til indehaveren af et krav (kreditor) og anvendes i første række som synonym for fuldbyrdelsen eller gennemførelsen af et allerede fastlagt krav. Det samme må antages at gælde for begrebet »the enforcement« i den engelske eller begrebet »l'exécution« i den franske udgave af forordning (EU) 2016/679. Forsvar mod civilretlige krav kan derfor ikke uden videre henføres under begrebet »håndhævelse«. Dette gælder så meget desto mere, som EU-lovgiver i artikel 9, stk. 2, litra f), artikel 17, stk. 3, litra e), artikel 18, stk. 1, litra c), og artikel 18, stk. 2, artikel 21, stk. 1, andet punktum, og i artikel 49, stk. 1, litra e), i forordning **[org. s. 11]** (EU) 2016/679 skelner mellem udtrykkene »at fastlægge«, »at gøre gældende« eller »at forsvare« (i relation til retskrav). Det er i denne forbindelse uklart, om adgangen til at forsvare et retskrav også omfatter en adgang til at forsvare sig mod et retskrav [udelades].
21. Hvis skattemyndighedernes forsvar mod sådanne krav er omfattet af udtrykket »håndhævelse af civilretlige krav«, opstår spørgsmålet om, hvorvidt kravene (her krav om omstødelse ved insolvens) skal være gjort gældende over for debitor, eller om det er tilstrækkeligt for at kunne forlange de pågældende oplysninger udleveret, at de skal anvendes til at kunne behandle sådanne krav. Den sprogligt set mislykkede ordlyd i skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, drejer sig om skattemyndighedens forsvar som retssubjekt mod »fastlagte civilretlige krav...«. Hvis udtrykket »at fastlægge« forstås som synonym for »at afkræve«, at »kræve«, »at anmelde«, »at fordrø« eller »at gennemtvinge«, indebærer udtrykket »fastlagt«, at den, der har et krav (kreditor), allerede har gjort sit krav gældende over for debitor, og at kravet dermed i princippet allerede er konkretiseret. I modsætning hertil kan der være mulighed for, at der kan fremsættes krav om omstødelse ved insolvens over for skattemyndigheden – en mulighed, som først skal forsøges fastslået på grundlag af de ønskede skatteoplysninger – ikke antages at være tilstrækkeligt. Hvis retten til adgang til oplysninger først skulle være udelukket efter fastlæggelsen af et krav om omstødelse ved insolvens, ville bestemmelsen stort set være indholdsløs, eftersom kuratoren vil have indhentet de nødvendige oplysninger på et tidligere tidspunkt. Bundesverwaltungsgerichts (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) 7. afdeling fortolker derfor skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, i overensstemmelse med bestemmelsens klare betydning og hensigt om, at udtrykket »fastlagt« også omfatter henholdsvis »endnu ikke fastlagte« og »potentielle« krav. Det er imidlertid såvel tvivlsomt som uafklaret, om denne fortolkning er i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679.
- 22 Om spørgsmål nr. 3:

Endelig er der behov for svar på spørgsmålet om, hvorvidt en national bestemmelse, i medfør af hvilken indsigtensretten i artikel 15 i forordning (EU) 2016/679 **[org. s. 12]** begrænses med henblik på at afværge mulige krav mod

skattemyndigheden om omstødelse ved insolvens, kan støttes på artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679.

- 23 Det er den nationale lovgivers målsætning med skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, at skattemyndigheden ikke skal stilles hverken værre eller bedre end andre kreditorer og debitorer for så vidt angår civile krav, hvilket også er vigtigt af hensyn til en ensartet og lovmæssig beskatning og sikringen af skatteindtægterne. Disse to formål er af stor betydning for den almene offentlige interesse i budget- og skatteanliggender, jf. artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679 [udelades]. Bundesverwaltungsgerichts (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager) 7. afdeling antager ganske vist, henset til ordlyden af skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, samt lovforslagets begrundelse, at lovgiver i første række har haft til hensigt at gøre brug af den i artikel 23, stk. 1, litra j), i forordning (EU) 2016/679 omhandlede adgang til at vedtage undtagelser. At lovgiver (kun) har henvist til de indledende bestemmelser i artikel 23, stk. 1, litra d) – h), i forordning (EU) 2016/679 i andre lovbestemmelser, såsom skattelovens § 32b, stk. 1, nr. 1, litra a, som samme lovs § 32c, stk. 1, nr. 1, henviser til, taler ud fra en systematisk betragtning for denne antagelse. Det kan dog ikke udelukkes med sikkerhed, at skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, subsidiært også kan baseres på artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679.
- 24 I den foreliggende sag giver denne formodning imidlertid anledning til tvivl. De ønskede skatteoplysninger er ikke kun relevante for det materielle skattekrav, men derimod i første omgang for de insolvensretligt relevante betalingsstrømme, der som retshandlinger potentielt kan anfægtes i henhold til konkurslovens § 129, stk. 1. Kurators krav mod skattemyndigheden om tilbagebetaling af ydelser, der er genstand for krav om omstødelse ved insolvens, udgør således ikke et krav, der følger af det skatteretlige forhold. Krav om omstødelse ved insolvens medfører alene ugyldighed af retshandlinger, som er til ulempe for kreditorerne, men derimod ikke ugyldighed for den underliggende forpligtelse. Tværtimod forbliver retsgrundlaget for en anfægtet ydelse – i det foreliggende tilfælde skattekravene – uberørt af kravet om omstødelse ved insolvens. Kreditor må tilbagebetale den ham af insolvensdebitor betalte ydelse, men beholder sin i første omgang opfyldte, men nu igen [org. s. 13] udestående fordring (insolvenslovens § 144, stk. 1), som han kan anmelde i konkursen [udelades]. Formålet med skattelovens § 32c, stk. 1, nr. 2, som er at sikre, at skattemyndigheder og andre kreditorer behandles ens, påvirker således ganske vist statslige skattemæssige interesser, eftersom skattemyndighederne i givet fald skal henholdsvis tilbagebetale de inddrevne skattemidler og anmelde deres fordringer i boet. Om interessen i at beskytte sig selv imod en sådan »tilbagebetaling« udgør en anerkendelsesværdig »vigtig målsætning« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 23, stk. 1, litra e), i forordning (EU) 2016/679, er imidlertid tvivlsomt, navnlig fordi der ikke nødvendigvis er en direkte forbindelse mellem sikringen af en ensartet og lovmæssig beskatning og sikring af skatteprovenuet. Også den nationale lovgiver har – som det fremgår af bestemmelsen i skattelovens § 32a, stk. 2, som der henvises til i samme lovs § 32b, stk. 1, andet punktum – haft andre tilfælde for øje.

[Udelades]

ARBEJDS
DOKUMENT